

μολι συνέθη, ἐν ᾧ ἐτραγώδουν, ν' ἀπαντήσω ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ 'Ροβέρτου προσηλωμένους ἐπ' ἐμοῦ μετὰ παραδόξου ἐκφράσεως· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο στιγμιαῖον καὶ ἡ προξενουμένη παραχὴ δὲν διήρκει πολὺ. Μίαν ἡμέραν μόνον, ὅτε ἐπέπληττον αὐτὸν διὰ τὴν ἀλλόφρονα ψυχρότητά του ὁσάκις ἡ Λουίζα ἐτραγώδει, ἐμειδίασε καὶ εἶπεν·— Ἡ μουσικὴ, τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν εἶναι τέχνη ἀλλὰ πάθος καὶ σὺ, Μαγδαληνή, ἔχεις τὸ πάθος. — Ἡ Λουίζα ἴστατο πλησίον ἡμῶν καὶ ἐκεῖνος οὐδὲν προσέθηκε.

Κατ' ὀλίγον κατήντησα νὰ περιμένω τὴν ἀφίξιν τοῦ Ροβέρτου Βάλλ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνυπομονησίας μεθ' ἧς καὶ ἡ Λουίζα ἀνεγνώριζον τὰ βήματα αὐτοῦ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων. Διατί συγκινήσεις τοσοῦτον ζοηραὶ καὶ νέαι δὲν μοὶ ἐπροξένησαν σπουδαίαν τινὰ ἀνησυχίαν δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω. Βεβαίως ἡ ἀπειρία τοῦ ἔρωτος συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ μὲ ἀπατᾷ δὲν εἶχον καμμίαν δυσπιστίαν πρὸς τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον ἐγεννάτο ἐντός μου· μὴ ὁ Ροβέρτος δὲν ἐμελλε νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Λουίζης, σχεδὸν ἀδελφός μου, καὶ μὴ δὲν ὤφειλον νὰ τὸν ἀγχοπῶ; Ἴσως δὲ καὶ μυστικὴ τις ἀδυναμία παρέτεινε τὴν ἀπάτην μου· ὑπεχώρουν βεβαίως εἰς τὸ ἀνάνδρον ἐκεῖνο ἔνστικτον, τὸ κλειὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν πρὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα καὶ δὲν ταλμῶμεν νὰ ὀρίσωμεν. Ἄλλως τε ὁ βίος ἡμῶν παρήρχετο τοσοῦτον εὐαρέστως, αἱ ἐβδομάδες διεδέχοντο τὰς ἐβδομάδας, καὶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο νὰ ἀριθμῆσθαι αὐτάς. Ὁ θεὸς μου διέταξε νὰ διορθωθῆ, ἄνευ θορύβου, τὸ δεύτερον πάτωμα τῆς οἰκίας, τὸ ὁποῖον προσδιώριζεν εἰς τὸ νέον ἀνδρόγυνον· αἱ ἐτοιμασίαι τοῦ γάμου ἐγένοντο μυστικῶς, ὡς ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος μὴ πτοηθῆ ἢ εὐτυχίᾳ ἂν διεκόπτετο· ἀλλ' ἀδικόπως ἀκούσιοι ὑπικινιγμοὶ ὑπενόμιζον εἰς ἕκαστον τὴν σκέψιν ὅλων. Ἡ Λουίζα ἦτο εὐδαίμων, ἐγὼ δὲ ἐπεθύμουν νὰ δικαιωσθῆ ἢ μαγική ἐκείνη ἡρεμία.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἄττικόν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1867 ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου, τῆς ἐθνικῆς συνεργασίᾳ φιλοκάλων λογίων. Ἔτος Δ'. Ἀθῆναι, 1866.

Χρόνος. Ἡμερολόγιον τοῦ 1867 ὑπὸ Γ. Βαρσιάνου, ἔτος ς'. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1866.

Πρὸς τοὺς μὴ ἐννοοῦντας τὴν ὠφέλειαν τὴν ὁποῖαν καρποῦται τὸ κοινὸν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν καλῶν ἡμερολογίων, ὅα φανῆ βεβαίως παρά-

δοξον, ὅτι καὶ πάλιν βιβλιογραφούμεν περὶ ἔργων ἐφημέρων (4).

Ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ Ἀμερικῇ ἀνυπολόγιστος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων ἡμερολογίων· διότι, μὴ δυνάμενοι πάντες νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰ σχολεῖα καὶ νὰ ἀναγινώσκωσι σπουδαιότερα συγγράμματα, ἐπεξέρχονται περιέργως τὰ ἡμερολόγια, ἅτινα συνήθως περιέχουσι πλῆθος εἰδήσεων, ἐξ ἐκείνων αἵτινες χρησιμεύουσι καὶ ἀντὶ διδασκαλίας καὶ ἀντὶ τέρψεως. Μὴ τις δὲ νομίση ὅτι εὐκόλος ἡ συντάξις τῶν τοιούτων ἡμερολογίων· ἐξ ἐναντίας ὁ συντάκτης πρέπει νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὸ κοινὸν πρὸς ὃ ἀποτείνεται, ὅπως συλλέξῃ πράγματα χρήσιμα καὶ εὐχάριστα εἰς αὐτό.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ Ἄττικόν Ἡμερολόγιον τοῦ Κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου. Μετὰ τὸ Μηνολόγιον, τὰς ἐορτάς, τὰς ἐκλείψεις καὶ τὰ τοιαῦτα, περιέχει ἠθικὰ ἀποφθέγματα καὶ διηγήματα, μικρὰν ἀλλ' ἀξιόλογον πραγματείαν περὶ γραφικῆς ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ Κρήτῃ, ἀρχαιολογικὰς, ἀστρονομικὰς, ἱστορικὰς καὶ ἄλλας εἰδήσεις, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ ποιήσιν, πάντα δὲ ταῦτα ἐκτεθειμένα μετὰ χάριτος καὶ σαφηνείας, ὅπως γίνονται καταληπτὰ καὶ εἰς τοὺς ἥττον εὐμαθεῖς.

Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Κ. Ἀσωπίου ἐκδίδεται κατὰ πρῶτον τὸ ἔτος τοῦτο. Εὐχῆς δὲ ἔργον εἶναι νὰ τύχη καὶ πολλῶν ἀγοραστῶν, διότι τότε μόνον, πολλαπλασιαζομένων τῶν ἀντιτύπων, ἐλαττοῦται καὶ ἡ τιμὴ, καὶ διαδίδονται εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον αἱ γνώσεις.

Τοιαῦτα τινὰ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ δευτέρου ἡμερολογίου, τὸ ἕκτον ἔτος ἐκδιδόμενου ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, ἐπιμελεῖα καὶ δαπάνη τοῦ Κ. Συμ. Ἀνδρεάδου. Καὶ τοῦτο σκοπὸν ἔχει τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν τέρψιν τῶν ἀναγνώστων, καὶ τοῦτου ὁ συγγραφεὺς ἐσπούδασε τὸ κοινὸν πρὸς ὃ ἀποτείνεται. Ἡ γνώσις τῆς κοινωνίας, τοῦ milieu, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, μετὰ τὴν ὁποῖαν ζῆ τις, δὲν εἶναι ὅσον εὐκόλος ὑποθέτομεν. Αἱ κοινωνίαι δὲν σύγκαινται ἐκ μιᾶς μόνης τάξεως ἀνθρώπων, οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων τὴν αὐτὴν ἐχόντων ἀνατροφῆν, τὰς αὐτὰς κλίσεις, τὰς αὐτὰς διαθέσεις, τὰς αὐτὰς ὁρέξεις, τὴν αὐτὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας. Ὁ πρὸς πάσας λοιπὸν τὰς τάξεις ταύτας ἀποτεινόμενος (καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ γράφοντες ἡμερολόγια), ἀνάγκη νὰ ἐσπούδασε πάσας ἐκείνας τὰς περιστάσεις, ὅπως φανῆ πρὸς πάντας κοινοφελῆς. Κοινοφελῆς δὲ δὲν εἶναι πάντοτε ὁ γράφων μέγας, καὶ ὑψηλὰ, καὶ ὑπερβὰς θεωρήματα· διότι ἐλάχι-

(*) Ὅρα ἐν τῷ φυλλαδ. τῆς 1 Νοεμβρίου (399) τὴν περὶ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Κ. Βρατοῦ κρίσιν.

ατος ὁ ἀριθμὸς τῶν δυναμένων ν' ἀνοψοθῶσιν εἰς ταῦτα· ἀλλ' ὁ ἐπιδιώκων τὸν φωτισμὸν τῶν πολλῶν, αἰεὶ οἱ συντάττει τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου καὶ τοῦ Χρόνου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΟΙΝΑΙ ΕΝ ΠΕΡΣΙΑ. Τὰ δικαστήρια ἐν Περσίᾳ εἶναι ὡς ἐγγιστά ἐν ἡ καταστάσει ἦσαν καὶ πρὸ δύο ἢ τριῶν αἰώνων. Ὁ ἀνώτατος ἄρχων, εἶναι καὶ ἀνώτατος δικαστής, ἔχει τὴν ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου ἐφ' ἀπόντων τῶν ὑπκόων του· πλὴν δὲ τινῶν παραχωρήσεων ἃς ὀφείλει εἰς τὴν τοῦ κλήρου ἐπέμβασιν, οὐδὲν τὸν ἐμποδίζει εἰς τὴν ἐξάσκησιν τούτου τοῦ πατριαρχικοῦ, ὡς τινες λέγουσιν, ἀξιώματος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναται νὰ δικάζῃ πάντας μόνος, παραχωρεῖ ἐν μέρει τὴν πληρεξουσιότητα αὐτοῦ εἰς τὸν σείχ-ούλ-Ισλάμ (ἄρχηγὸν τῶν πιστῶν), εἰς τὸν καδὴν, τὸν μουφτήν, τὸν μολλὰν κλπ. Οἱ δικασταὶ οὗτοι εἰσὶν ἴσοι, μεθερμνεύουσιν ἐλευθέρως τὰς ἀληθείας ἢ τὸ Κοράνιον. Οἱ δολοφόνοι δίδονται πολλάκις εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος, οἵτινες τοὺς βασανίζουν κατὰ βούλησιν. Αἱ ποιναὶ εἰς ἃς καταδικάζουσι τὰ δικαστήρια εἰσὶ ποικίλαι· στρέβλωσις, ἀκρωτηρίσας, ἐξόρυξις τῶν ὀφθαλμῶν, κατατομία, μαχαίρωσις, ἀγχόνη, ἀνασκολοπισμὸς, διαμελισμὸς· αἱ ἐλαφρότεροι ποιναὶ εἰσὶν, ἡ μαστίγωσις, ὁ βραχδισμὸς καὶ ὁ κύφων (cagean, χαρχάλι), τὸ ὁποῖον εἶναι σήμερον, ὅπεσον ἦτο εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Charéim (Γάλλου συγγραφέως), ἦτοι τρίγωνον σχηματιζόμενον ἐκ τριῶν τεμαχίων ξύλου καρφωμένων τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ὁ λαιμὸς περιορίζεται μεταξὺ αὐτῶν, μὴ δυνάμενος νὰ στραφῇ τὸ ὀπισθεν τεμαχίον καὶ τὸ ἀριστερόν, εἰσὶ 40 δακτύλων μήκους, τὸ δεξιὸν ἔχει τὸ διπλάσιον σχεδὸν μῆκος, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἐγκλείουσι τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ἐντὸς τεμαχίου ξύλου ἡμικυκλοειδοῦς, ὅπου κρέμαται ὡς ἐν ἀρπάγῃ, καὶ ἐπειδὴ ταχέως ὁ βραχίον μέραι πόνων ἀποκάμνει, ἐπιτρέπουσι τῷ καταδικῶ νὰ στηριχθῇ ἐπὶ βάρδου ἢν κρατῇ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς. Ἡ μηχανὴ αὕτη εἶναι χονδροειδῆς καὶ ἀτεχνος.

ΕΘΙΜΑ ΒΕΛΟΥΙΝΩΝ. Μεταξὺ τῶν περιόρων συνθητικῶν τῶν Βεδουίνων, ἀξίως σημειώσεως εἶναι ἡ λεγομένη *δαρχέιλ*. Ἰδοὺ δὲ εἰς τί αὕτη συνίσταται. Ὄταν Βεδουίνος τις κινδυνεύῃ ν' ἀπολέσῃ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν περιουσίαν ἢ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ καταδικωκόμενος ὑπὸ ἐχθροῦ, εἴαν κατορθώσῃ νὰ ἐγγίσῃ οἰονδήποτε μέρος ἄλλου Ἀραβος τῆς πολεμικῆς φυλῆς, ἢ καὶ ἀψυχὸν μόνον ἀντικείμενον ἐγγίζον τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἢ εἴαν προφθάσῃ νὰ πτύσῃ αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, λέγων ἄρα *δαρχέιλ* ἄκ, ἦτοι τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν σου, ὁ τρίτος οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν καταδικωκόμενον καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτόν.

Ἐάν Ἀραβὸς τις ἔχῃ τὴν ἀτυχίαν νὰ αἰχμαλωτισθῇ, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ μετέρχονται πᾶσαν πανουργίαν ὅπως τὴν ἀπελευθερώσωσιν. Εἰς δὲ τούτων πολλάκις μεταμφιέννεται ὡς ἐπαίτης καὶ μεταβαίνει ὑφ' εἰκονήποτε πρόβατον εἰς τὰ ἐχθρικά σκηνώματα· τὴν δὲ νύκτα, ἐφοδιασμένος μὲ τολύπην νήματος, διασπύει εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ αἰχμαλώτου, πλησιάζει εἰς τὸ μέρος ὅπου κεῖται, καὶ χωρὶς νὰ λαλήσῃ πρὸς αὐτόν, θέτει εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἢ, τὸ συχνότερον, δένει εἰς τὸν πόδα αὐτοῦ τὴν ἄκραν τοῦ νήματος. Ἐξέρχεται ἔπειτα καὶ ἐκτυλίττων τὴν τολύπην, εἰσέρχεται εἰς τὴν πλησιέστεραν σκηνὴν, θέτει τὴν τολύπην εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς σκηνῆς, τὸν ἀφυπνίζει καὶ τῷ λέγει· « Ἴδε με' ἐξυρκίζω σε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ λάβῃς τοῦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν σου. » Ὁ Βεδουῖνος ἐγείρεται εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὡν ἐννοεῖ τὴν σημασίαν, φθάνει εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ αἰχμαλώτου, ἀφυπνίζει τὸν *ραβαί* ἦτοι κύριον τοῦ αἰχμαλώτου, καὶ τῷ δεικνύει τὸ *δαρχέιλ*. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης λύουσι τὰ δεσμὰ τοῦ Ἀραβος, τὸν περιποιοῦνται ὡς φίλον καὶ τῷ ἐπιτρέπουσι νὰ ἐπανακάμψῃ, ἐλεύθερος εἰς τὰ ἴδια.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΙΝΔΙΑΙΣ. Οἱ Ἰνδοὶ ἀπὸ τινῶν ἐνιαυτῶν δεῖκνυνται ἀπληστοὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν φοιτῶσι μετὰ συντόνου ζήλου εἰς τὰ ἐκεῖ ἐκπαιδευτήρια τῆς Καλκούτης, τῆς Πουνάκης, τῆς Δελχης, τῆς Ἀγρας καὶ τῆς Βεναρῆς. Ἰνδὸς τις κάτοικος τῆς Σουράτης ἐδωρήσατο 6500 ἀγγλικὰς λίρας εἰς ἀνίδρυσιν ἐκπαιδευτηρίου ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· ἕτερος ἐδωρήσατο 5000 λίρ. εἰς συντήρησιν πέντε νέων Ἰνδῶν ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν· τρίτος τις προσήνεγκεν 20,000 λίρ. εἰς σύστασιν βιβλιοθήκης ἐν Βομβάῃ. Ὁ Μωχαμέτ Χαμίλ Βάνη ἐκληροδότησεν 25,000 λίρ. εἰς ἀνάγεσιν ἐκπαιδευτηρίου ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Νέα ἐκπαιδευτήρια ἀνεγείρονται ἐν Νακούση, Λαχόρη, Βραμπούρ, Βομβάῃ, Ἀλλαχβάδ καὶ ἄλλαχοῦ. Ἐκ τούτων δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ὁ ἀρχαῖος κόσμος αἰσχυρθεὶς πλέον διὰ τὸν μακρὸν ὕπνον αὐτοῦ, ἐπιθιμαὶ τέλος νὰ ἀνακτῆσῃ τὸ μέρος, ὃ ὀφείλει νὰ λάβῃ καὶ οὗτος εἰς τὸ κοινὸν ἔργον τοῦ γενικοῦ πολιτισμοῦ. (Ἐκ τοῦ Χρόνου.)

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ. Ἐπιστολὴ τις ἐκ Μαδρίτης, δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Βαλτικῇ Ἀνεξαρτησίᾳ, περιέχει πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ταῦδε περὶ τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ ἐκπαίδευσως. — « Ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις ἐν Ἰσπανίᾳ εὐρίσκειται εἰς μεγίστην καὶ ἐκπληκτικὴν ὀπισθοδρόμησιν. Τοῦτο δὲ συμπεριζίνεται προφανέστατα ἐκ τινος στατιστικῆς, ἐν ἣ σημειοῦται, ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ Δημοτικῶν συμβούλων, ἀριθμουμένων εἰς 72,157, ὅχι ὀλιγώτεροι τῶν 42,479 ἀγνοοῦσι τὸ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Ἐν τῇ μεγάλῃ δὲ τούτῳ ἀριθμῷ τῶν ἀγραμμάτων Δημοτικῶν συμβούλων περιλαμβάνονται 422 Δήμαρχοι καὶ 938 Δημοκριτικοὶ πᾶρεδροι. »